

HOMILIES

> ENTERRAMENT DE MN. ANTONI MAURI I PARAREDA

Olost / 23-3-2015

1Jn 3,14-16 // Lc 7, 11-17

En aquesta parròquia de Santa Maria d'Olost, on ha viscut els seus darrers anys i on ha exercit el ministeri de rector, celebrem la missa exequial del nostre germà, Mn. Antoni Mauri i Parareda, tot pregant pel seu etern descans i enterrant-lo en l'esperança de la resurrecció. Avui enterrem un germà nostre en la fe que va lliurar tota la seva vida al servei ministerial com a sacerdot de Crist on el Senyor el va cridar per mitjà de l'Església. Avui acomiadem un germà nostre que ha estat un servidor de Crist enmig del seu poble. Per això la nostra pregària esperànçada demana la misericòrdia divina i, al mateix temps, dóna gràcies per tots els dons de gràcia i de vida que Mn. Antoni Mauri ens ha fet a tots nosaltres i a tots aquells que ha servit, tant en les parròquies d'aquesta diòcesi com a l'Argentina, on fou enviat com a missioner.

El nostre germà Mn. Mauri va mostrar en tota la seva vida que el servei als altres pot omplir del tot el cor d'una persona. Ell era un sacerdot de Crist, sempre i en tot moment. El seu zel pastoral el feia atent a les necessitats dels altres i també ben atent a tot el que era necessari per a un millor servei als germans i

al culte diví. En ell sempre hi havia la paraula oportuna i el somriure acollidor. S'alegrava del bé dels altres i gaudia de veure i escoltar la bellesa de la fe cristiana. Certament el sacerdoci és ofici d'amor, que omple el cor del qui escolta la crida de Déu i es deixa portar per la seva providència. La seva vida ha estat plena de servei atent als germans. La malaltia dels seus darrers anys no li va fer perdre mai la paciència i la bondat. Tots els qui heu estat ben a prop d'ell en podeu donar testimoniatge.

La mort del nostre germà Antoni, prevere, ens fa experimentar una vegada més la nostra condició humana. La mort és el nostre més gran enemic. La mort, fruit del pecat, és la realitat davant la qual sembla que tot tingui la seva fi. La humanitat sempre ha viscut aquesta lluita contra la mort com una cursa inacabable. Tenim petites victòries, però sempre torna a brotar la mort. La mort apareix com la realitat davant la qual tot acaba. De fet, si no hi ha victòria sobre la mort no pot haver-hi esperança autèntica.

En l'evangeli que ens ha estat proclamat hem escoltat que Jesús passava per una població anomenada Naïn i es va trobar que una dona viuda portava a enterrar el seu fill únic. Aquesta dona és imatge de la humanitat sencera que porta a enterrar els seus fills. En el cor de la humanitat continuament apareixen el plor, el dolor i també aquelles preguntes sobre el sentit de la vida i de la mort: Què és l'home? Quin

és el sentit del dolor, del mal, de la mort, coses que continuen existint, malgrat tant de progrés? Què pot aportar l'home a la societat, què en pot esperar? Què vindrà després d'aquesta vida terrenal? Aquestes preguntes apareixen en el més pregon del cor de tot home, encara que molts no volen deixar que brollin aquestes preguntes del sentit de la vida i prefereixen els succedanis del tenir, del poder, de la fama per tal de no enfrontar-se amb la veritat del que som.

I Jesús, com hem escoltat en l'evangeli, així que veié aquella viuda que portava a enterrar el seu fill únic, se'n compadí i li digué: *No ploris*. Sí, Crist es compadeix de la humanitat i s'acosta al nostre dolor i ens dóna la paraula del consol. *No ploris*. I, amb la paraula del qui és «Senyor», del qui diu d'ell mateix: *Jo sóc la resurrecció i la vida* (Jn 11,25), diu al noi: *Jove, aixeca't*. La missió del Fill de Déu fet home, del qui ve del si de la Pare en l'eternitat divina, fent-se home com nosaltres, és la de rescatar la humanitat del poder del pecat i de la mort. L'obra de salvació del Crist és la de llibertat de l'home perquè no estigui encadenat al pecat ni a la mort. Pecat i mort van néixer junts, com diu sant Pau en la carta als Romans: *Per obra d'un sol home va entrar el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort; i així la mort s'ha estès a tots els homes, ja que tots han pecat* (5,12).

L'obra de l'amor misericordiós de Déu per la humanitat és la de la salvació de l'home

de les urpes del pecat i de la mort. El destí de la humanitat no és el d'una gran tomba en un planeta perdut en la immensitat de l'univers. La humanitat és estimada de Déu, que no vol la nostra mort. Ell no ens ha cridat a la vida per a morir. Déu vol la vida de l'home, i tota la seva obra de creació i redempció són expressió d'aquest desig que ni el pecat original ni el pecat de la humanitat no poden destruir, perquè Déu és ric en misericòrdia.

L'obra de la salvació de Crist, la seva compassió envers la humanitat té un preu: la seva mort i resurrecció salvadores. El misteri pasqual és el misteri que per la fe produeix en nosaltres el fruit de l'alliberament del pecat i de la mort. Per la vida de gràcia sembrada en els nostres cors mitjançant les aigües baptismals es donen en nosaltres els fruits de la llibertat dels fills de Déu. Per la nostra fe i esperança sabem que Crist a la fi dels temps es manifestarà ple de glòria i majestat i ens rescatarà, a tots els qui en ell hem cregut i esperat, del poder de la mort. Tot el nostre ésser, tot el nostre jo, tot el nostre cos i la nostra ànima participaran de la vida de la glòria en Crist.

La paraula de consol de Crist a la viuda de Nàin és, doncs, també per a nosaltres que avui enterrem, en el dolor de la separació, Mn. Antoni Mauri. Però també aquesta paraula de consol que aviva la nostra fe i esperança ha de ser una crida a viure la nostra fe i, des de la vida, saber-la trans-

metre a la nostra societat, experimentant l'alegria d'evangelitzar. La paraula de la vida cal que arribi ben nítida i clara, perquè, si no és així, el reialme de la mort es va estenent amb les seves obres pròpies.

El nostre germà en tota la seva vida sacerdotal visqué amb fidelitat la fe que predicava als seus germans. En la seva donació ministerial feia present l'obra salvadora de Crist, sobretot amb la celebració dels sacraments. *In persona Christi* va presidir la celebració de l'Eucaristia, memorial del misteri pasqual, memorial de l'amor misericordiós de Déu, perquè també en l'avui de la salvació tot el poble pogués fruit dels fruits de redempció que brollen de Crist.

Germans i germanes, una darrera paraula en aquesta reflexió a la qual ens porta la Paraula que ens ha estat proclamada. Ens ha dit la primera carta de sant Joan: *Nosaltres sabem que hem passat de la mort a la vida; ho sabem perquè estimem els germans. Qui no estima continua mort.* L'obra de la salvació de la humanitat és passar de la mort a la vida. En Crist s'ha fet realitat com a primícia i tots nosaltres tenim l'esperança de participar-hi plenament. Però aquesta salvació de Crist és obra del seu amor fins a l'extrem. La donació de Crist del tot, fins a la mort i mort en creu, és la causa de la nostra llibertat. L'amor de Crist, amb la característica de la totalitat, és expressió de l'amor misericordiós de Déu. Aleshores, germans, com es pot pensar que estem en el camí de la vida si no estem en

el camí de l'amor? Com es pot dir que tenim la veritat als llavis si en el nostre cor no hi és present l'amor? La vida cristiana té aquesta característica primordial: som estimats de Déu. No oblidem mai que no som cristians perquè estimem Déu, sinó perquè som estimats de Déu. La primacia en la vida cristiana és la de deixar-se estimar per Déu i deixar que la seva obra salvadora es manifesti en plenitud en nosaltres. Però, al mateix temps, el cor que de veritat és ple de l'amor salvador de Déu no pot fer res més que estimar com estima el Senyor. El manament nou de Jesús, que ell mateix ens va donar: *Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat* (Jn 13,34), no és un manament impossible per al qui es deixa estimar per Déu.

En aquests moments, nosaltres presentem al Senyor la vida del nostre germà, Mn. Mauri. Li presentem la seva vida lliurada per amor en el servei a l'Església i també totes les seves obres d'amor que tantes i tantes vegades amb el cor ple de caritat va fer envers els germans. Ho presentem amb la convicció que l'amor no passarà mai, com ens diu sant Pau. I també amb caritat preguem pel nostre germà i l'encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de Déu i mare dels apòstols. Amb pietat filial el nostre germà va invocar moltes vegades santa Maria. En els seus llavis i en el seu cor apareixia la pregària humil: «Pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort.» Que, així com en la seva vida el va acompanyar, també ara, en l'hora de

la mort, sigui per a ell mare de misericòrdia i l'acompanyi fins al seu Fill, nostre Senyor Jesucrist, jutge de misericòrdia, perquè li doni el premi dels qui han estat fidels servidors. Amén.

> DIUMENGE DE RAMS

Catedral de Vic // 29 de març del 2015

Un any més, heu vingut a la plaça de la Catedral amb palmes i rams a les mans. I ho feu per seguir una tradició ben cristiana. Avui és diumenge de Rams i per tot el món nens i nenes, joves i grans també fan el mateix que nosaltres: anar a les places i a les esglésies per recordar l'entrada de Jesús a Jerusalem, la seva ciutat.

Hem escoltat com va entrar Jesús a Jerusalem. Ho va fer muntat en un cavall com un guerrer? Ho va fer muntat en un camell com un comerciant? No, Jesús va entrar humilment, muntat en un pollí d'ase. I és que Jesús no és un rei per a posar impostos ni per a tenir exèrcits armats i fer guerres contra els seus enemics. Ell, però, sí que és el Rei que vol regnar en els cors de tots els homes. Perquè sap que solament si ell regna en el cor dels homes, aquests tenen l'autèntica llibertat, l'autèntica vida. Si Jesús no és present en el centre del cor d'una persona, la buidor, la tristesa, l'aïllament se n'apoderen. Qui es troba amb Jesús, qui es deixa trobar per ell experimenta com l'alegria de l'evangeli es fa present en el seu cor. Una alegria que ningú no ens podrà prendre mai.

Però no tinguis por. Jesús, tot i ser el Rei dels nostres cors, no s'imposa ni amb la força d'un guerrer ni amb l'astúcia del qui vol vendre. Ell continua essent el qui entra a Jerusalem muntat en un pollí d'ase i el qui mor en la creu. L'únic que Jesús ens ofereix és el seu amor misericordiós a mans plenes. Sí, ell, una vegada més, aquesta Setmana Santa ens tornar a dir ben suament, amb aquella veu que no s'imposa però que arriba al més pregon del nostre cor: Jo t'estimo. He donat la meua vida per salvar-te. I ara sóc a la porta del teu cor, viu i ressuscitat, per tal que em deixis entrar. Si m'obres, el meu amor misericordiós omplirà el teu cor de l'alegria que mai no s'acaba.

Fem avui nosaltres com els qui van protagonitzar el primer Diumenge de Rams. Uns van guarnir el pollí d'ase amb els seus mantells. Així com també d'altres amb els seus mantells guarniren el camí per on passava Jesús. Nosaltres posem els nostres cors, ben oberts, per on passa Jesús. Altres tallaven ramatge que colliren dels camps per ornar el camí de Jesús. Nosaltres volem que del nostre cor en aquests dies sants siguin arrencades totes aquelles coses que ens fan indiferents a Déu i als altres. Un cor obert a Jesús és un cor ben obert als nostres germans. Que no ens venci mai la indiferència! Que tinguem un cor ben obert a tots, especialment als petits i als malalts, als qui estan sols.

Tots, però, van tributar a Jesús el seu reconeixement amb la boca, amb la veu. I

no ho feren d'amagatotis i de pressa, sinó amb un clam immens, perquè ressonés per tota la ciutat de Jerusalem. Ells cridaven ben fort: «Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!» També nosaltres amb la nostra presència, amb els rams i les palmes a les mans, fem avui expressió que Jesús és el nostre Rei, el qui ve a salvar-nos. Ell entra a Jerusalem a morir per nosaltres i per tots els homes. Per això també l'aclamem...

Acompanyem Jesús amb els nostres rams i les nostres palmes i fem la processó, tot entrant a la catedral, on celebrarem la missa. La passió del Senyor serà el relat que escoltarem. Un relat sempre colpidor i esperançador. Crist s'ofereix una vegada més per nosaltres i ens dóna el seu amor misericordiós en cada celebració de la missa.

> MISSA DE PASSIÓ

Diumenge de Rams. Catedral de Vic // 29 de març del 2015

En l'oració de la missa d'avui, diumenge de Rams, hem pregat al Pare, Déu omnipotent i misericordiós, que ens ha volgut donar un model d'humilitat en Jesús, el nostre Salvador, que s'ha fet home per nosaltres i per nosaltres ha mort en la creu. I certament és això el que també brolla del nostre cor, després d'haver escoltat el relat de la passió del Senyor: el reconeixement de la humilitat de Jesús, fent-se obedient fins a la mort, i mort en creu. I això sempre ens

colpeix i ens fa preguntar una vegada més: per què?

Estem en un any teresià. Estem celebrant el cinquè centenari del naixement de santa Teresa de Jesús. I ella és preguntava un dia com és que Déu és tan amic d'aquesta virtut de la humilitat. I en el seu cor es va posar aquesta evidència: «Que es porque Dios es suma verdad y la humildad es andar en verdad» (*Morada sexta*, 10.7).

Santa Teresa ens pot ajudar a entrar en el misteri de la passió i mort del Senyor des de la seva afirmació de la relació clara entre veritat i humilitat. Tots els fets d'humilitat de Crist manifesten la veritat de Déu. Déu és amor, ens diu sant Joan en les seves cartes. Aquesta és la veritat més profunda de Déu. Déu és amor en la seva essència més profunda. En la passió i mort del Senyor se'ns manifesta la veritat més profunda de Déu: Déu és amor misericordiós. Déu estima la humanitat. Déu ens estima a tots i cada un de nosaltres. Ens ha estimat abans de ser dignes del seu amor. És el seu amor el que ens crida a existir i ens fa dignes. La nostra dignitat és la de ser estimats de Déu. No podem pas passar de llarg aquest diumenge de Rams sense que ens arribi al cor la lliçó d'humilitat de Crist, sense que el nostre cor accepti la veritat de Déu que Crist, clavat i mort en la creu, ens manifesta: Déu és amor misericordiós.

I, continuant amb el mestratge de santa Teresa, deixem que ella ens digui com hem

de mirar Jesús, sempre, però en aquests dies sants, si pot ser, encara més. L'amor és l'única mirada possible: «Siempre que se piense de Cristo, nos acordemos del amor con que nos hizo tantas mercedes, y cuán grande nos lo mostró Dios, en darnos tal prenda del que nos tiene: que amor saca amor... Procuremos ir mirando en esto y despertándonos en amar, porque si una vez nos hace el Señor merced que se nos imprima en el corazón este amor, sernos ha todo más fácil y obraremos muy en breve y sin trabajo» (*Libro de la vida*, 22, 14).

I una segona mirada a la mort i passió del Senyor. També en l'oració de l'inici de la missa hem demanat al Pare que ens faci aprendre la lliçó dels sofriments de Crist per a poder participar en la seva resurrecció. Certament, els sofriments de Crist foren immensos. El crit colpidor de Crist en la creu, abans de la seva mort, travessa els segles i arriba al més profund de la terra i al més amunt del cel. Jesús va morir portant en els llavis i en el cor una pregunta: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* Els sofriments de Crist arribaren en aquesta pregunta a la seva culminació. Jesús ha fet el camí incompreensible de la mort en el silenci de Déu. El qui no tenia pecat, el qui estava unit del tot, perquè és el Fill etern de Déu, l'estimat, l'unigènit del Pare, ara ha carregat damunt seu tot el nostre pecat, el pecat de la humanitat. Aquest sofriment més immens que l'oceà, molt més immens que l'univers sencer, és la causa del nos-

tre perdó, de la nostra reconciliació, de la nostra llibertat. Perquè Crist ha mort i ha ressuscitat, nosaltres hem estat alliberats del poder del pecat, de l'infern i de la mort. Els sofriments de Crist són el preu de la nostra llibertat.

El sofriment ens acompanya en el nostre camí humà. Pensar en un món sense sofriment és un engany que no pot portar a res més que a la desesperació, quan el sofriment apareix tard o d'hora i ens deixa sense paraules. El sofriment colpeix les nostres vides, les vides de les nostres famílies, de la nostra societat. Tenim en aquests dies ben present el dolor per la mort incompreensible de tantes persones, algunes ben properes, en el recent accident aeri als Alps francesos. Davant el dolor i la mort incompreensible, sols ens resta als cristians mirar Crist a la creu, amb el sofriment al cos i al cor; Crist que mor amb un «per què?» als llavis. El sofriment de la humanitat es troba amb el sofriment de Crist i en ell troba l'esperança. Crist ha mort en la creu i ha ressuscitat. Ell ha vençut amb el seu sofriment i mort el poder del pecat i de la mort. Jesús ha ressuscitat. Ell, mort en la creu i ressuscitat al tercer dia, és la nostra esperança. En Crist el sofriment i la mort no tenen la darrera paraula. Més enllà de la tenebra, que tan sovint ens envolta, Déu és Amor.

La lliçó del sofriment de Crist ens parla al nostre cor i ens porta a l'esperança. Els nostres sofriments, els sofriments de la

humanitat sencera, sobretot els sofriments dels innocents, units a la passió i mort del Senyor són camí de vida, de salvació. El que deia sant Pau: *Ara estic content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església* (Col 1,24), és també per a nosaltres. El sofriment humà unit al sofriment de Crist és llavor de vida eterna. Crist no ens ha deixat sols, ell ha compartit el primer el sofriment i l'ha transfigurat en vida i en salvació. Amb ell al davant el nostre sofriment es fa més lleuger, com deia santa Teresa de Jesús: «Con tan buen amigo presente, con tan buen capitán, que se puso el primero en el padecer, todo se puede sufrir, es ayuda y da esfuerzo; nunca falta; es amigo verdadero» (*Libro de la vida*, 22, 6).

Germans, no ens avergonyim mai de la creu de Crist; en ella tenim la vida i la salvació. No ens cansem mai, però encara menys en aquest temps de Setmana Santa, de posar els nostres ulls en el crucificat. Portem-lo en el nostre cor i en el nostre cos. Tinguem la imatge del crucificat a les nostres cases i en els nostres llocs de reunió. En la creu tenim la vida i l'esperança, tenim l'amor incondicional de Déu, tenim el nostre perdó i el perdó ofert als germans. Qui miri de veritat la creu no podrà fer res més que estimar i confiar com ho ha fet Jesús, fent de la creu l'arbre de vida.

Santa Maria al peu de la creu, Mare de Déu dels Dolors, intercediu per nosaltres,

pobres pecadors i pelegrins per aquest món. Que com vós, Mare santa, tinguem sempre gravada en el nostre cor la creu del vostre Fill i Senyor, mort en la creu, a qui sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

> MISSA CRISMAL

Catedral de Vic – Dimarts Sant – 31 de març del 2015

Sr. Degà i membres del Capítol d'aquesta Catedral Basilica de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Religiosos i religioses,
Laics i laiques,
Germans i germanes, tots, estimats de Déu.

L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts, aquestes paraules han tornat a ressonar en la Missa Crismal que any rere any celebrem a la nostra catedral, tenint ben present tota la diòcesi, totes les parròquies i comunitats que formen l'Església de Vic. Perquè l'acció pròpia d'aquesta celebració única en tota la diòcesi, la benedicció i consagració dels sants olis, té relació amb els sacraments i sacramentals que arreu de la diòcesi se celebraran a favor dels homes en l'«avui» de la salvació. Aquesta és la nostra certesa: el Senyor continua benint i salvant el poble que ell s'ha escollit, el poble messiànic que, amb paraules del concili Vaticà II, «té per cap Crist, per condició

la dignitat i la llibertat dels fills de Déu, en el cor dels quals l'Esperit Sant habita com en temple. Té per llei el manament nou d'estimar com el mateix Crist ens ha estimat. I té, finalment, per objectiu el d'eixamplar encara més el Regne de Déu» (LG, 9).

L'Esperit del Senyor reposa en plenitud sobre Crist, ell és l'enviat a portar la Bona Nova als homes desvalguts. I nosaltres, el Cos de Crist, l'Església de Crist, el poble del Messies, de l'Ungit, som els qui tenim la missió d'eixamplar encara més el Regne de Déu. El do de l'Esperit que habita en nosaltres com en temple i que hem rebut en el si de l'Església de manera abundosa en els sagraments de vida que ens han estat donats i, de manera especial, els qui participem del sacerdoci apostòlic, per a ser servidors dels homes en persona de Crist, bon Pastor; aquest Esperit l'hem rebut per a portar la Bona Nova als homes que el Senyor posa en el nostre camí, aquells als quals el Senyor ens envia. Sí, tots nosaltres hi som enviats pel Senyor.

A la nostra diòcesi portem a les mans i al cor, amb el Pla Diocesà de Pastoral, el desig de viure l'alegria d'evangelitzar. Som, com no podríem ser de cap altra manera, una Església en sortida missionera. Si no som missioners i evangelitzadors no som l'Església de Crist. «L'Església existeix per a evangelitzar» (*Evangelii nuntiandi*, 14), ens ensenyava profèticament el beat Pau VI, papa. I, de fet, nosaltres no podem fer altra

cosa. I, de fet, no hem fet altra cosa que evangelitzar. Aquesta nostra Església, unida a tota l'Església del Senyor, una i única, estesa d'orient a occident, al llarg de la seva història ha estat fidel a la missió i, aquí i ara, nosaltres som els hereus d'aquesta missió evangelitzadora de la nostra Església al llarg dels segles. Som hereus d'un passat ple de vida i de santedat.

Som a les portes de la celebració d'unes efemèrides en els pròxims anys que ens han d'ajudar a ser agraïts al nostre passat, a viure amb passió el present i a llançar-nos amb confiança al futur. Em refereixo a les efemèrides dels mil cinc-cents anys de la primera notícia d'un bisbe d'aquesta diòcesi, el bisbe Cinidi; dels mil anys de l'inici de l'episcopat a Vic del comte i abat Oliba; els dos-cents anys de la mort del bisbe Francesc Veyan, el bisbe que consagrà aquesta catedral, i els cent anys de la mort del venerable bisbe Josep Torras i Bages.

Hem d'estar ben plens d'un sa orgull per la història que portem al nostre darrere. I, al mateix temps, ens hem d'endinsar encara més en la humilitat de saber-nos servidors d'un gran Senyor, de l'únic Senyor que, ple de l'Esperit Sant, és el servidor de tots els homes, donant la vida perquè en ell tots tinguin vida plena, vida eterna. La mirada dels servidors de Crist ha de ser la mateixa de Crist que es compadeix d'aquella multitud malmenada i desesperançada com ovelles sense pastor (cf. Mt 9,36) i ens diu:

Doneu-los menjar vosaltres mateixos (Lc 9,13).

Germans estimats, la urgència missionera i evangelitzadora és tan gran que, com aquells deixebles, nosaltres solament podem dir el mateix que ells: *Només tenim cinc pans i dos peixos* (ibídem). Sóc ben conscient que tots vosaltres feu tot i més. Que molts de vosaltres esteu en el servei més enllà de les vostres forces. En la trobada amb vosaltres arreu de la diòcesi constato el vostre lliurament i la vostra generositat. Continueu essent el que sou, servidors de Crist en l'alegria de la donació generosa! El Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat. A la nostra sincera generositat brollarà la generositat infinita de Déu. Aquest és el temps de l'esperança, de posar l'esperança solament en el Senyor. No ens deixem robar mai l'esperança!

Però també sóc conscient que hem d'avançar posant més esperança i obrir els ulls més i més per ser capaços de veure com el Regne de Déu s'obre pas entre nosaltres amb força. Ningú no pot parar la força irresistible de l'amor de Déu. Els nostres ulls i el nostre cor han d'estar ben oberts a Déu en la recerca humil de la seva voluntat i oberts, també, als germans en les seves necessitats materials, morals i espirituals. El sant pare Francesc ens convidava en el camí de la santa Quaresma a sortir de la indiferència envers Déu i els germans. I, com a realitat ben concreta, ens parlava de la missió, amb una expressió

plena de saviesa i de repte: «La missió és allò que l'amor no pot callar.» Preguntem-nos com anem de zel missioner i trobarem la resposta a quin és el nostre amor. La mirada indiferent a Déu i als homes té expressió en la manca de zel evangelitzador, de sortida missionera. L'amor de Déu en el cor del cristià, del sacerdot, es fa expressió de recerca del germà per oferir-li aquell amor que mai no mor, aquella plenitud que sols Crist pot donar. Sense Crist, ens ensenya Francesc, la buidor, l'aïllament, la tristesa van envaint el cor dels homes i dones, i el regne de la mort fa estralls. Per això mateix té ple sentit el que somia per a l'Església el Sant Pare: «Com desitjo que els llocs on es manifesta l'Església, en particular les nostres parròquies i les nostres comunitats, arribin a ser illes de misericòrdia, enmig del mar de la indiferència!»

L'alegria d'evangelitzar brolla del cor del qui ha experimentat l'alegria de l'evangeli. «L'alegria de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús» (EG, 1). Aquí rau la nostra conversió contínua amb el desig de l'autèntica reforma de la nostra vida, de les nostres comunitats, de la nostra diòcesi, de la nostra Església. És la reforma del nostre cor el que el Senyor vol. I ell està com un pobre cada dia a la porta del nostre cor per oferir-nos la seva misericòrdia. Solament el qui viu cada dia la meravella de l'amor misericordiós de Déu, de l'amor totalment gratuït de Déu a favor nostre; solament aquest és el qui és

en camí de la renovació del cor. L'essència del cristianisme no és una idea o un programa qualsevol: l'essència del cristianisme és Crist. La trobada amb Crist és la font de la nostra vida, sense l'amor a Crist no pot haver-hi renovació de l'Església.

En aquest any teresià i en l'any de la vida consagrada, permeteu-me portar l'exemple de santa Teresa de Jesús. Ella va viure la seva fe en Crist en temps convulsos, temps de reforma en l'Església, en aquells temps que ella anomenava «recios». Però ella no va entendre res més que la necessitat del canvi del cor; aquesta és l'autèntica reforma que vol el Senyor, ara i tostemps. Totes les seves fundacions i els seus ensenyaments parlen d'anar a Crist, al qual hem de complaure en tot; parlen de pregària, ben senzilla i, al mateix temps, profunda: «tratar de amistad» (*Libro de la vida*, 9, 5); parlen també de la humilitat ben unida a la veritat: «Humildad es andar en verdad» (*Morada sexta*, 6, 17). Santa Teresa ens ensenya, sobretot, a tocar de peus a terra, a no deixar-nos enganyar, ni pel maligne ni per nosaltres mateixos. Els signes clars de l'autèntic seguiment de Crist són la humilitat i la caritat i, en concret, ser servidors de tots, de paraula i de fets: «Obras quiere el Señor... y si vieres loar mucho a una persona, te alegres más mucho que si te loasen a ti» (*Morada quinta*, 5, 3, 11).

Germans sacerdots, ara renovarem les nostres promeses sacerdotals, com si fóssim en

el Cenacle el dijous més sant de la història, i recordant també el dia de la nostra ordenació sacerdotal, quan prometérem de ser del tot del Senyor, en el compliment fidel del nostre ministeri sacerdotal. Santa Teresa, una dona i una consagrada, tenia ben clar com hem de ser els sacerdots: «Y si en lo interior no están fortalecidos en entender lo mucho que va en tenerlo todo debajo de los pies y estar desasidos de las cosas que se acaban y asidos a las eternas, por mucho que lo quieran encubrir han de dar señal» (*Camino de perfección*, 3, 4). El sacerdoti rebut ens demana autenticitat, ens demana santedat de vida, ens demana posar-nos en camí ben sincerament per viure del tot lliurats a Déu i als germans. Preguem els uns pels altres. Preguem en aquest any de manera especial per Mn. Josep Rovira Tenas, en els seus cent anys de vida; preguem també pel germans que estan en el primer any del sacerdoti: Mn. Florenci Gras Santolari i el P. Rigoberto Díaz Villanueva, missioner josefí. Preguem també, donant gràcies i pregant per la seva perseverança, pels nostres seminaristes. Així com també preguem ben sincerament amb cor humil i esperançat perquè el Senyor ens doni molts i sants sacerdots, per al servei de les nostres parròquies i comunitats.

A santa Maria, mare de l'Evangeli vivent, li demanem la seva intercessió perquè tots nosaltres, l'Església de Crist, donem el nostre «sí» davant la urgència més imperiosa que mai de portar a tots els homes la Bona

Nova, l'Evangelí de la salvació, Jesucrist, Senyor nostre, al qual sigui donat tot honor i tota glòria, en la seva Església i en tot el món, pels segles dels segles. Amén.

> DIJOURS SANT- 2015

Catedral de Vic // 2-4-2015

La celebració del Dijous Sant ens porta a aquella Cena sacratíssima en la qual nostre Senyor Jesucrist, abans de lliurar-se a la mort, instituí el memorial de la seva mort i resurrecció, el sagrament de l'Eucaristia. En l'oració col·lecta de la missa d'avui hem pregant dient que l'Eucaristia és el sacrifici nou i perenne, convidat de l'amor de Jesucrist. Aquesta ha de ser la nostra mirada agraïda en aquest vespre del Dijous Sant. El Senyor ha confiat a la seva Església aquest sagrament perquè el seu amor es faci present al llarg dels segles a favor de la humanitat sencera. Un sagrament en el qual Jesús no ens fa un simplement un do, sinó que es dona ell mateix. L'Eucaristia és el memorial de la mort i resurrecció del Senyor. L'Eucaristia és el sagrament del seu sacrifici, en què es perpetua el sacrifici de la creu. L'Església viu contínuament del sacrifici redemptor, i hi accedeix no solament per mitjà d'un record ple de fe, sinó també en un contacte actual, ja que aquest sacrifici es fa present, perpetuant-se sacramentalment en cada comunitat que l'ofereix per mans del ministre consagrat.

Preguntem-nos ben de cor i amb tota sinceritat, en aquest dia de Dijous Sant: Com aco-

llim aquest memorial de l'amor de Jesús? Hi ha en nosaltres un amor autèntic a l'Eucaristia? Som entusiastes apòstols de la grandesa de l'Eucaristia? L'Eucaristia és el gran tresor de l'Església. Crist en la seva Eucaristia és amb tota veritat el cor de l'Església. Jesucrist donant-se per nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia és el veritable cor i la veritable font de la vida de l'Església. No pot haver-hi Església de Crist sense l'Eucaristia. Sense l'Eucaristia cap activitat de l'Església, àdhuc la més sublim, no té cap sentit, ni la seva missió ni la seva caritat, perquè sense la relació profunda amb Crist, que es fa present en l'Eucaristia, res que puguem fer nosaltres, els deixebles de Crist, no té vida autèntica. Seria com un arbre amb molta aparença però sense arrels, al qual poca vida resta i pocs fruits podrà donar. L'Eucaristia és —i hem de tenir-ho ben present en aquests moments de sortida missionera i evangelitzadora— inici i terme de tota l'activitat evangelitzadora de l'Església. L'autèntic apòstol de Crist es forja en l'Eucaristia, celebrada i adoradora. «La missió és allò que l'amor no pot callar», ens ensenya el sant pare Francesc. ¿Com podem associar-nos de l'amor fins al punt de no poder callar aquest amor, sense sadollar-nos de l'amor de Crist que brolla infinitament en l'Eucaristia? Però també la meta de l'evangelització és que el qui es posa en el camí cristià participi de l'Eucaristia, juntament amb tota la comunitat cristiana. De fet, no hi pot haver autèntica evangelització, autèntic apostolat, si aquest no té com a objectiu i com a meta la trobada de la persona amb Crist, el Crist

real, present en l'Eucaristia, oferint-se per nosaltres com a aliment de vida. Així ens ho diu l'Església en el Concili Vaticà II: «L'Eucaristia es manifesta font i cim de tota l'evangelització pel fet que els catecúmens són a poc a poc introduïts a participar en l'Eucaristia, i els fidels, ja assenyalats amb el sagrat baptisme i la confirmació, són plenament empeltats en el Cos de Crist per la recepció de l'Eucaristia» (PO, 5).

El Dijous Sant Jesús instituí el sagrament de l'Eucaristia, convidat del seu amor. I, juntament amb aquest sagrament, també instituí el sacerdoci dels seus apòstols. *Feu això per celebrar el meu memorial*, va dir Jesús als seus deixebles. I l'Església de tots els segles, per mitjà dels seus ministres, no ha deixat de celebrar aquest memorial de Jesús, de la seva mort i resurrecció, fent present el seu Cos i la seva Sang, donació a favor de la humanitat, per tal que tots els homes puguin amb fe obtenir d'aquest sagrament la plenitud de la vida i de l'amor, com hem demanat al Senyor en l'oració col·lecta de la missa.

Vet aquí el cor del sacerdoci apostòlic en l'Església: tenir a les seves mans l'Eucaristia, perquè siguin servidors de Déu i dels homes. Els sacerdots són els ministres de Crist i dispensadors dels misteris de Déu. Consagrar el Cos de Crist, perpetuar d'aquesta manera l'obra de la Redempció, oferir el sacrifici de lloança, l'únic sacrifici agradable al Senyor, tal és la seva acció més sacerdotal, aquest

és l'exercici suprem del seu servei. I aquest ministeri és essencial en l'Església, perquè l'Eucaristia es pugui celebrar enmig d'ella. És l'Església la que celebra l'Eucaristia, però és l'Eucaristia la que fa l'Església. El sacerdoci ministerial, ben unit a l'Eucaristia, és una necessitat vital per a tota l'Església, per a totes les comunitats cristianes.

El Dijous Sant és també el dia per a pregar pels sacerdots de l'Església. Pregueu, germans estimats, per aquells que hem estat cridats, a fi que siguem sempre fidels al do que hem rebut a favor de vosaltres, poble de Déu, que en Crist, tots, fidels i pastors, som sacerdots, profetes i reis. Hem de demanar amb confiança i humilitat que el Senyor ens doni molts i sants sacerdots. Que el Senyor susciti en el cor dels joves cristians una set ardorosa de Crist, i que ells sàpiguen, enmig dels cants de sirena del món, apropar-se al qui és l'aigua de la vida, que assacia del tot el cor de l'home. Doneu als nostres joves, Senyor, generositat i valentia per a lluitar contra els enganys del maligne i del món. Crideu, Senyor, els qui vós vulgueu perquè les nostres parròquies i comunitats no siguin òrfenes dels qui enmig d'elles han de ser transparència de Crist, sobretot en la celebració de l'Eucaristia.

L'Eucaristia és el sagrament de l'amor. El sacerdoci és ofici d'amor. I avui, Dijous Sant, tot parla d'amor. Fou en el Cenacle on Jesús va dir aquell manament d'amor que havia de ser el distintiu dels seus deixebles: *Us*

dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres, com jo us he estimat (Jn 13,34). I ja sabem com ens ha estimat el Senyor: donant la vida per nosaltres i fent de nosaltres criatures noves, després de vèncer, amb la seva mort i resurrecció, el nostre pecat i la nostra mort. El manament nou de Jesús té relació amb la vida nova que ell ens dona, després de netejar-nos amb la seva sang. El cristià sap que pot estimar, perquè Crist ens ha estimat primer. Però, al mateix temps, sap que per a poder estimar com Crist estima li cal beure a la font de l'amor, que és l'Eucaristia. En l'amor dels uns pels altres sempre podem i devem créixer més i més. Mai no podem dir que ja estimem prou. Hem de retornar continuament a la font de l'amor, que és el mateix Crist, i veure com ell ha estimat i estima i, amb humilitat, demanar l'amor, la caritat.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús va rentar els peus als seus deixebles. Un gest d'humilitat i de senyoria, al mateix temps, perquè la senyoria de Déu és la de donar, la d'estimar misericordiosament. Avui nosaltres ens hem de deixar rentar els peus per Jesús, ens hem de deixar purificar per Jesús. I, al mateix temps, hem d'aprendre d'ell la lliçó del servei humil, de l'amor desinteressat, de la donació plena. Santa Teresa de Jesús ens ensenya: «El amor jamás está ocioso... no se ha de echar a dormir» (*Morada quinta* 4,10). És aquesta la lliçó que hem d'aprendre del Dijous Sant: estimar, estimar i estimar. Avui tot parla d'amor: l'Eucaristia,

el sacerdoci, el manament nou. ¿Deixarem passar aquest dia sense demanar humilment a Jesús que ens renti el peus per a poder estimar com ell ens ha estimat?

Que santa Maria, dona eucarística, ens sigui mare i intercessora. Amén.

> DIVENDRES SANT - 2015

Catedral de Vic - Ofici de lectura i laudes - 3-4-2015

El Divendres Sant és el dia en què els cristians volem viure en actitud contemplativa davant el misteri de la creu de Jesucrist. Les nostres paraules han de ser poques i hem de deixar que la Paraula de Déu ens porti al misteri d'aquest dia: Com és que Déu ha enviat el seu Fill fet home per nosaltres i el deixa morir a la creu? Quin és el preu que aquesta mort ha de pagar? Per què calia la sang del Fill de Déu per a salvar-nos a nosaltres els homes? La raó resta en silenci perquè parli el cor de Déu. La raó s'il·lumina quan la fe adora el misteri de l'amor infinitament misericordiós de Déu.

Ara, en aquesta hora litúrgica, deixem que ressonin aquelles paraules de Jesús a la creu que travessen els temps i els llocs per a restar sempre com a misteri ple de llum. Les trobem en els evangelis de Mateu i de Marc en llengües semítiques: *Eli, Elí, lemá sabactani? Eloí, Eloí, lamá sabactani?*, que traduïdes signifiquen: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Amb paraules del salm 22, Jesús expressa la seva foscor en aquesta hora del suplici més gran. Jesús crida amb veu forta amb una urgència desesperada. Però, com a cosa ben estranya en aquest suplici de la creu, el seu crit no és de ràbia, sinó de pregària. En el moment més fort, en el dolor més intens, del cos i de l'anima, Jesús prega amb el salm i expressa el que hi ha en el seu cor. Jesús expressa que se sent abandonat de Déu, del Pare. Però ell prega i, per tant, no ha perdut l'esperança. Cridar Déu, dient-li «Déu meu», implica confiança, malgrat l'hora de tenebra i de mort. La pregària de Jesús proclama amb confiança que el poder de les tenebres no ha estat capaç de separar-lo del Pare. Però, tot i això, Jesús mor amb un «per què?» als llavis. «Sols qui de veritat ha posseït Déu en l'aliança sap què és veure's de veritat abandonat per ell. Però totes les "nits fosques" de l'Antiga Aliança i de la Nova són, en el millor dels casos, aproximacions, llunyans indicis de l'inaccessible misteri de la creu; perquè és irrepetible el Fill de Déu, ho és també la seva experiència de veure's abandonat pel Pare» (Von Balthasar).

En aquest sofriment en el grau màxim, hi trobem l'expressió més clara i al mateix temps més misteriosa de l'amor de Déu a favor nostre: l'amor misericordiós de Déu que paga el preu del rescat del nostre pecat, que porta a la mort. Benet XVI en la seva primera encíclica deia: «En la seva mort en la creu es realitza aquest posar-se Déu contra si mateix, en lliurar-se per donar nova

vida a l'home i salvar-lo: això és amor en la seva forma més radical» (DCE, 12).

Tot el misteri de la creu de Crist parla de vida i d'amor. La creu és l'arbre de la vida on morí l'Amor, perquè en ell tots tinguem vida. Mirar la creu de Crist sense por és camí de veritat i de consol, camí d'esperança i d'alegria que mai no mor, camí d'amor autèntic, amarat de misericòrdia.

> CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Acabem d'escoltar el relat de la passió del Senyor en l'evangeli segons sant Joan i voldria, en aquestes breus paraules, parar-me en un fet posterior a la mort de Jesús que acabem d'escoltar. El pit de Jesús mort a la creu fou traspasat i, a l'instant, en brollà sang i aigua. Aquesta pràctica dels soldats romans envers els crucificats ja morts es converteix en expressió de la donació total de Jesús. D'ell brolla la vida i la salvació. En ell, mort en creu i ressuscitat, se'ns han obert als homes les fonts de la salvació, de l'amor diví, dels sagraments, de la vida.

A la mateixa hora en què es matava l'anyell pasqual al temple de Jerusalem, i el sacerdot, segons la llei jueva, feia una incisió en el cor de la víctima perquè en sortís la sang; en aquesta mateixa hora el soldat romà va colpejar el pit de Jesús amb la llança per travessar el seu cor. La sang de l'anyell pasqual va donar la llibertat al poble. Crist, amb

la seva sang, la sang de la nova aliança, ha aconseguit per a tots els homes la llibertat del poder del pecat i de la mort.

I, l'aigua que brolla del costat de Crist, quin significat té per a nosaltres? En el llibre de l'Èxode apareix Moisès que, amb un cop del seu bastó, percutint la roca, en va fer brollar aigua (cf. Ex 17,6). El profeta Daniel ens parla de la visió del temple, del qual rajava aigua del costat dret, una font que es convertia en un riu, cada vegada més gran, el qual donava vida per on passava i sanejava el mar (cf. Ez 47,1ss). I el mateix Jesús, tal com trobem en l'evangeli segons sant Joan, va dir: *Del seu interior brollaran rius d'aigua viva* (Jn 7,38).

Sí, de Jesús mateix, del seu interior, del seu cor brollen rius d'aigua viva. Ho va fer aquell divendres, el divendres més sant de tota la història, mes continua fent-ho i ho farà fins a la fi dels segles. Jesús, en el silenci de la màxima pobresa, la de la mort, ens diu, de manera especial avui, en aquest dia sant:

*Oh, tots els assedegats, veniu a l'aigua,
veniu els qui no teniu diners!
Compreu i mengeu,
veniu i compreu llet i vi
sense diners, sense pagar res!* (Is 55,1).

Ens ho diu ell, el mateix que abans ha cridat: *Tinc set!* Quina paradoxa! El qui és el riu d'aigua viva, el qui ens crida a anar a l'aigua

viva de franc, és el mateix que demana aigua, perquè té set!

Germans estimats, en Crist mort i ressuscitat, el misteri de Déu i el misteri de l'home prenen la llum definitiva, és impossible de saber qui és Déu i d'entendre el cor de l'home sense contemplar el misteri de Crist mort en creu per la nostra salvació i ressuscitat d'entre els morts per la nostra justificació.

En el cor de Jesús brollant sang i aigua hi trobem la certesa que la set que hi ha en el nostre cor pot ser associada per la font que és Jesús mateix. No apaguem mai la set del nostre cor! No l'enganyem amb succedanis que no l'omplen del tot! Quan el nostre cor no troba l'aigua de la vida, cau en el pecat, en la tristesa, en el buit interior, en l'aïllament. I totes aquestes realitats són realitats de mort, porten a la mort. Encara que aparentment podem anar vivint, realment som morts. L'home, la persona humana és la criatura que té set d'amor, set d'infinit, set de veritat, set de felicitat, set de vida. Del cor de Jesús en brolla sang, l'amor incondicional i gratuït, i en brolla aigua, l'Esperit Sant que sadolla el cor de la presència de Déu i ens converteix en temples de Déu. Sols Crist ens dona la felicitat i la pau, que de manera esgotadora i decebedora cerquem a fora, en les criatures, en l'afany incansable de tenir, de poder, d'aparentar. El papa Francesc ens ho diu d'aquesta manera: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar

per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG, 1).

Però també hem escoltat que Crist va cridar des de la creu: *Tinc set!* El qui és la font dels rius d'aigua viva té set. És la set de la fe i de l'amor de la criatura. Jesús vol sadollar el cor de les seves criatures amb ell mateix, perquè ell, que ens ha creat per amor, sap que solament el seu amor pot associar el nostre cor. Jesús en la creu es converteix també en el signe pobre, en el Déu pobre, que demana l'amor de tots i cada un dels homes i dones del món i de la història, perquè tots hem estat estimats i creats com a únics i irrepetibles. Jesús és el pobre, el captaire que truca a la porta del nostre cor incansablement: *Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi* (Ap 3,20). El Sant Pare ens diu: «Invito cada cristià, en qualsevol lloc o situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per ell, d'intentar-ho cada dia sense descans. No hi ha raó perquè algú pensi que aquesta invitació no és per a ell, perquè ningú no queda exclòs de la joia reportada pel Senyor. A qui s'arrisca, el Senyor no el defrauda, i quan algú fa un petit pas cap a Jesús, descobreix que ell ja esperava la seva arribada amb els braços oberts» (EG, 3).

Els braços de Jesús han restat per sempre oberts en la creu, com a signe de l'obertura

a tots els homes. Tots, encara que molts sense saber-ho, tenim set de Déu, set de l'aigua viva que brolla del cor obert de Jesús a la creu. Les paraules de Crist a la creu dient: *Tinc set!*, són una crida que de nou sentim en el nostre cor, per a llançar-nos de veritat a l'aventura de ser els missioners i evangelitzadors que la nostra Església i el nostre món necessiten. Nosaltres hem de ser com «càntirs» que en el desert del nostre món portem l'aigua viva de Crist als nostres germans, amb un cor ple de misericòrdia, mai de condemna, sinó d'acolliment fraternal, perquè amb el nostre testimoniatge clar, sincer i humil tots els homes puguin trobar Crist amb el seu amor misericordiós que mai no mor. Perquè ell, que ha mort en la creu, ha ressuscitat per dir-nos ben clar que l'Amor és més fort que la mort.

Preguem per tota la humanitat, adorem la creu redemptora, combreguem amb el cos de Jesús, aliment per al nostre camí. Deixem que la gràcia salvadora, que brolla de Crist mort en creu, arribi als nostres cors i, per mitjà nostre, a tots els nostres germans. Que intercedeixi per nosaltres santa Maria al peu de la creu, ferma en la fe i en l'esperança, plena d'amor al seu Fill i a tots els homes. Amén.

> PASQUA-2015 - VETLLA PASQUAL

Catedral de Vic // 4-4-2015

L'àngel va dir a les dones el matí del primer dia de la setmana, després del repòs del dissabte, quan elles van anar al sepulcre de

Jesús, el crucificat: *No tingueu por. Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat. Ha ressuscitat, no hi és, aquí. Mireu el lloc on l'havien posat.* Un àngel, com en la nit de Nadal, és el qui dóna la Bona Notícia, que ho serà per a tot el poble: que Jesús, el qui havia mort a la creu, tres dies enrere, el divendres, i havia estat posat al sepulcre, ell mateix, ha ressuscitat. Com a signe, una cosa ben clara i, al mateix temps, ben senzilla: el seu sepulcre és buit.

Aquelles dones reben l'encàrrec d'anunciar als deixebles de Jesús que el sepulcre és buit i que ell és viu, i que el retrobaran a Galilea. Aquelles dones són les apòstols dels apòstols. Han de portar als deixebles de Jesús la nova d'un fet que elles no acaben de comprendre del tot. Sols podrien dir: Ha ressuscitat. Aquelles dones van restar, com ens diu l'evangelista Marc, tremolant d'esglai i de por. Podia ser de cap altra manera? El missatge: Jesús ha ressuscitat!, era, és i serà sempre incompreensible i, al mateix temps, sempre inesperat, imprevist, però, tot i això, sempre és vigorós, ple d'una vida que ressona en el més pregon dels nostres cors. De fet, és la Bona Notícia que tot home, que tota persona, està esperant. Perquè el nostre cor té set d'infinitud, té set d'amor que no mori mai, té set d'una veritat plena que no apagui les preguntes que hi ha en el cor de tota persona.

L'àngel diu a les dones que el lloc per a buscar Jesús no és el seu sepulcre. Per què

busqueu entre els morts aquell qui és viu? Aquelles dones, com també moltes persones del nostre entorn i també, potser, nosaltres en altres temps, cerquen Jesús entre els morts, com si ell fos un personatge del passat, com si ell fos una idea en el cor de l'home per a fugir de no sé quines pors, com si l'únic que perdurés d'ell fos la seva causa, o la seva doctrina, o les seves paraules, o la seva ètica. Qui el cerca així el cerca entre els morts. Aquest nit de Pasqua nosaltres, amb la nostra presència en l'«avui» de la salvació, que és la litúrgia cristiana, volem trobar Jesús viu enmig nostre. I ell hi és present, enmig nostre! Ell és més present entre nosaltres del que hi som nosaltres mateixos presents. La seva presència és realitat que el cor copsa, que la fe toca, que la nostra raó percep. La seva presència és experiència de vida plena, d'amor misericordiós, de pau profunda, de joia desbordant.

La nit de Pasqua ens porta al nucli de la nostra fe. Som cristians perquè ens hem trobat amb Jesús, viu, el qui ha mort en la creu i el tercer dia ha ressuscitat. Més ben dit, ens hem deixat trobar per ell. Les dones i els deixebles es van trobar amb Jesús ressuscitat que va parlar i menjar amb ells, que els va explicar les Escripures i els va partir el pa. Ells foren testimonis dels forats en les seves mans i en el seu costat. Ell no s'avergonyeix de les ferides de la batalla per donar la llibertat i la vida a la seva Esposa, a la seva Església, a tots nosaltres que hem estat redimits amb el preu de la seva sang preci-

osa. Les seves ferides en el cos ressuscitat manifesten l'amor que mai no mor, l'amor sempre misericordiós de Déu a favor de la humanitat. Sí, Jesús ve contínuament a trobar-se amb nosaltres. Ho ha fet amb cada un de nosaltres d'aquella forma ben concreta, en aquell moment més inesperat. Ho ha estat per mitjà d'una persona ben concreta, amb un rostre, que amb la seva vida i amb la seva paraula ens ha dit ben clar que Jesús és viu, que ens ha estimat del tot, que és sempre al nostre costat per il·luminar-nos, enfortir-nos i alliberar-nos. Sí, Jesús és viu i ell ha vingut a trobar-se amb tots i cada un de nosaltres.

La nit de Pasqua és la nit del baptisme dels catecúmens de l'Església. Aquesta nit tres germans nostres, que han fet el seu camí de descoberta de la fe, d'aprofundiment de la fe cristiana, de la vida amb Crist, dels sagraments i de la pregària, rebran el sagraments de la iniciació cristiana: el baptisme, la confirmació i l'Eucaristia. Ells han entès que la fe porta al baptisme, que la trobada amb Jesús ens dóna el gran do de la conversió i de la vida nova; la vida nova que brota de la creu de Jesucrist. *Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la seva mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una vida nova*, ens ha dit sant Pau en l'epístola d'aquesta vetlla de pregària.

Benvolguts Josbani, Martín, Marc, avui naixereu de nou amb el baptisme. Avui comen-

çareu una vida nova, la vida amb Crist. Ja no sereu més vostres, sereu de Crist. La vida vostra serà Crist. Aquesta serà la vostra llibertat, la llibertat dels fills de Déu, la llibertat dels fills de l'Església; aquells que tenen com a llei el manament de l'Amor i com a força per a estimar l'Esperit d'Amor, l'Esperit Sant; aquells que s'han fet per pura gràcia servidors de Déu i servidors de tots els homes.

Estimats fills, aquest és el moment somiat per Jesús per a vosaltres. Els fets del Divendres Sant, la Ilum de la Pasqua, i amb això la creació del món, era pensat per Déu per a cada un de vosaltres, com si fóssiu els únics. Perquè el Senyor ens estima a cada un de nosaltres com a únics i irrepetibles. Ara el Senyor vol vessar en els vostres cors el seu amor misericordiós. Obriu-li del tot el cor! Viviu aquest moment en l'alegria del cor de Déu que us ha pensat i estimat des d'abans de la creació del món. Viviu aquest moment en la joia dels àngels i dels sants del cel, que ara invocarem, de tota l'Església estesa d'orient a occident, d'aquesta comunitat de germans que fem present tota l'Església que celebra la Pasqua.

El sant pare Francesc ens diu ben clar que el deixeble de Jesús és al mateix temps missioner. La Pasqua ens porta a reviu el que som, deixebles i missioners de Jesús. I això ho som tots nosaltres: el bisbe, els preveres, els diaques, els religiosos, els laics. Tots nos-

altres i també vosaltres, germans que avui rebreu el baptisme. Tots som testimonis de Jesús ressuscitat. Com ho van ser els deixebles i les dones, ara ho som tots nosaltres. En aquest moment concret de la nostra història, en aquest nostre país, o allà on ens enviï el Senyor, nosaltres som els testimonis necessaris i indispensables de la resurrecció de Jesús. El món podrà creure en Jesús si nosaltres donem el testimoniatge de la vida nova que neix del trobament amb Crist. El testimoniatge de la vida i de la paraula clara i explícita farà possible que moltes persones puguin trobar-se, ells també, amb la veritat de Jesús viu.

Germans, Jesús ha ressuscitat, aquest és l'esdeveniment de tots els segles que mai no mor. Generació rere generació ens trobem amb aquesta veritat que canvia la vida i dóna un nou horitzó a la vida, la direcció decisiva. Qui es troba amb Crist és rescatat del pecat, del buit interior, de la tristesa, de l'aïllament, de la mort, de l'infern. Alegrem-nos de la joia que ve de la victòria de Crist amb la seva resurrecció. Alegrem-nos per la fe dels nostres germans, dels uns pels altres, alegrem-nos per la fe dels qui ara seran batejats. Que santa Maria, que va romandre ferma davant la creu amb una fe indestructible i va rebre l'alegre consol de la resurrecció, sigui la que ens guardi a tots nosaltres sota el seu mantell, perquè siguem sempre deixebles i missioners de Jesús ressuscitat, i així puguem viure l'alegria d'evangelitzar. Amén.

> FUNERAL PER MN. JOAN FARRÀS I TORT

El Burés // 6-4-2015

Dilluns de l'octava de Pasqua

El Dissabte Sant no vam poder celebrar la missa pel nostre estimat germà, Mn. Joan Farràs i Tort. El silenci de l'Església, en el dia en què Jesús reposava en el sepulcre, ens portava a celebrar les seves exèquies en la sobrietat pròpia de la litúrgia d'aquell dia de la gran setmana dels cristians. Avui, altra vegada, en aquest lloc tan estimat per Mn. Joan Farràs, el Burés, celebrem la missa en sufragi pel seu etern descans.

Si el Dissabte Sant ens portava a la sobrietat, en el dilluns de l'octava de Pasqua tot ens parla de la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist. L'alegria desbordant de l'Església omple el nostre cor que, tot i el dolor de la separació pel traspàs del nostre germà, sap trobar la font de la joia profunda que brolla de la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist.

La providència del Senyor ens porta a posar la mirada en Jesús. El Dissabte Sant, en Jesús mort i sepultat, i avui, dilluns de Pasqua, en Jesús ressuscitat, vencedor del pecat, de la mort, de l'infern. No és això també el que us ajudava a fer en tot moment Mn. Joan Farràs? Ell, home ben arrelat en aquesta terra, estimador de la seva gent, servidor de tots aquells que el Senyor posava en el seu camí; ell, home amb cor de poeta, amb cor gran per a estimar; ell, sacerdot de

Crist, sempre i en tot moment, en la seva llarga vida sacerdotal —seixanta-cinc anys de sacerdoci—, es va manifestar com el que era, servidor de Crist i de la seva Església, amb el neguit de servir al millor possible en els ministeris que, en l'obediència, l'Església li va encomanar. Aquestes parròquies de Sant Vicenç i de Sant Cristòfol de Castellbell, i la comunitat del Burés, heu tingut la gran sort que us ha servit un home que fins al darrer alè de la seva vida va voler ser sacerdot de Crist, servint-vos amb gran delicadesa i respecte, lluitant perquè els lligams d'unitat i de pau entre vosaltres fossin cada vegada més forts; però sobretot portant-vos, amb la delicadesa del qui vol el bé de les persones, al trobament amb Crist i amb la seva Església. Aquest és el cor del sacerdoti ministerial, d'aquells que han estat constituïts servidors de les parròquies i comunitats, essent transparència de Crist, Bon Pastor.

La finalitat d'aquesta eucaristia que estem celebrant —no ho oblidem mai— és la de demanar l'amor misericordiós per al nostre germà. Aquesta és la caritat que avui fem pel nostre germà. Ell ho ha fet per tantes i tantes persones, pels vius i pels difunts. Nosaltres ara, en caritat amarada d'esperança, preguem pel seu etern descans. L'esperança que mou la pregària cristiana és la certesa de l'amor misericordiós de Déu. Els qui hem rebut el gran do de la fe cristiana no podem deixar de mirar Jesús, el Fill de Déu, mort en la creu i ressuscitat

el tercer dia d'entre els morts. Aquesta és la nostra gran i única esperança. No són les nostres obres les que ens fan plaents al Senyor. El que ens fa agradables a Déu és l'obra de la misericòrdia de Déu a favor nostre, a favor de tots els homes. Aquesta és la misericòrdia que demanem al Senyor per tal que purifiqui més i més el cor de Mn. Joan Farràs i el faci entrar, ja ara, a les estances de la vida per sempre, del goig que no s'acaba, de la pau que perdura, de l'amor que mai no mor.

La nostra pregària avui el que vol és oferir al Pare el sacrifici del seu Fill a favor de la humanitat. En cada missa Jesús s'ofereix per nosaltres. Aquesta donació de Jesús és font de misericòrdia divina. Però també la nostra pregària té la certesa de la misericòrdia que ha actuat en el cor de Mn. Joan Farràs, de moltes maneres. Les obres de caritat i de servei, de donació i de lliurament manifesten que en el seu cor la misericòrdia divina que rebia del Senyor es feia misericòrdia envers els germans. El qui en la vida ha mostrat misericòrdia, en l'hora de la mort també tenim la certesa que aquesta misericòrdia l'ha acompanyat i l'ha fet hereu de la promesa eterna de vida amb Déu.

La primera predicació de l'Església, per boca de l'apòstol sant Pere, proclama la resurrecció de Jesús. Les seves paraules que hem escoltat en la primera lectura parlen de la certesa de l'obra del Pare a favor del seu Fill: *Déu no l'havia abandonat enmig dels morts*

ni havia deixat que es corrompés el seu cos. Però també aquesta certesa ens porta a la certesa de l'obra de Déu a favor nostre. El sepulcre no és la nostra darrera estança. Crist, el primer, ha ressuscitat d'entre els morts. També nosaltres tenim l'esperança que el nostre pobre cos, que enterrem en la debilitat, ressuscitarà el darrer dia, quan Crist, nostre Senyor, es manifesti ple de glòria i de majestat. La resurrecció dels morts està ben unida a la resurrecció de Crist. Ens diu l'apòstol Pau: *Si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat. I, si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe... Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes* (1Co 15,13-14.19).

El nostre comiat a Mn. Joan Farràs no és un comiat per sempre. Tenim la certesa, que neix de la fe que porta a l'esperança, que ens retrobarem en la vida eterna. El seu cos, com també el nostre, serà fet semblant al cos gloriós de Crist ressuscitat. I tot el nostre ésser, cos i ànima, participarà de la vida per sempre amb Déu. Aquesta és la fe cristiana que confessa que Jesús ressuscità el tercer dia i que esperem la vida eterna i la resurrecció de la carn. El nostre amor envers el nostre germà s'omple de l'esperança de la vida eterna, i les nostres llàgrimes per la seva separació troben el consol de la certesa del retrobament per la misericòrdia del nostre Déu.

Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis, hem escoltat de llavis de Pere en la primera lectura. Amb aquestes paraules ens manifesta la certesa de l'Església que ha de viure sempre donant testimoniatge de Jesús mort i ressuscitat. L'aspecte de testimoniatge missioner forma part de l'Església sempre i en tot lloc. Mn. Joan Farràs va ser enviat a aquestes comunitats per l'Església per a fer-hi present la Bona Notícia de la salvació de Jesús. D'una manera o d'una altra el missatge de l'Església ressona contínuament per mitjà dels seus apòstols, dels seus enviats. El papa Francesc expressa amb aquestes paraules quin és el missatge primordial de l'Església, el que és en l'inici de l'anunci de l'Evangeli, però que ha d'acompanyar sempre tota activitat de l'Església: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164). Qui acull aquest missatge viu la conversió que porta a la vida. I tota la seva vida es va transformant i, al seu entorn, va apareixent, amb la seva vida i les seves obres, una cultura cristiana. Aquesta és la cultura cristiana que amara aquesta terra i que, amb persones com Mn. Joan Farràs, pren la bellesa de la paraula i la bellesa de l'obres de veritat i d'amor.

La fe es transmet dels uns als altres. La fe s'encomana, per la paraula i la vida. El nostre germà que ens ha deixat ha portat amb fidelitat la torxa encesa de la fe per

encendre-la en el cor dels seus germans. I nosaltres, ¿serem capaços de no transmetre aquesta fe als altres, a tants que no coneixen Jesús i el seu amor? Que Déu no ho vulgui; sinó que ell vulgui que siguem els testimonis de Crist avui, en el nostre món. Qui lluita per portar un germà al trobament al Crist serà d'aquells benaurats que viuen l'alegria d'evangelitzar i tenen la promesa de l'herència eterna.

Que santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, que tantes vegades va mirar i invocar, i a qui va expressar el seu amor filial amb els poemes i els cants, el nostre estimat germà, Mn. Joan Farràs, li sigui en aquests moments mare de misericòrdia. Que l'acompanyi perquè rebí la corona dels qui han estat fidel servidors. Amén.

> FESTA DEL SANT CRIST D'IGUALADA

Basilica de Santa Maria // 7-4-2015

Sr. Rector d'aquesta parròquia de Santa Maria i Arxiprest d'Igualada,
Srs. Vicaris i Adscrit,
Srs. Rectors de les parròquies d'Igualada,
Germans preveres i diaques,
Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
Priors del Sant Crist,
Fundació del Sant Crist.

Germans, tots, fills estimats de Déu.

Aquest any la festa del Sant Crist d'Igualada la celebrem en l'escaiença del quatre-cents

vint-i-cinquè aniversari del prodigi de la suor de sang de la imatge del Sant Crist. Fou a la capella del Roser, el 20 d'abril de 1590, un Divendres Sant. Han passat quatre-cents vint-i-cinc anys d'aquell prodigi i els igualadins sou ben fidels al Sant Crist, adorant la seva imatge i donant gràcies a Déu per la predilecció que ha tingut envers la ciutat. Com cada any en aquest dia, però en aquest aniversari, si pot ser, encara més, ens pertoca de mirar més de prop el gran tresor del Sant Crist i, en especial, els fets que van succeir fa quatre-cents vint-i-cinc anys, preguntant-nos què signifiquen per a nosaltres, homes i dones del segle XXI.

El segle XVI no era pas un temps fàcil. La situació econòmica no era pas falaguera per a la gent senzilla. En aquells moments Igualada, comparada amb altres viles catalanes, no era pas de les més importants. Hi havia 197 focs; per tant, tenia uns vuit-cents habitants. Les guerres i les epidèmies apareixien de manera periòdica pertorbant la pau de les famílies. Hi havia, però, això sí, una forta fe cristiana i una vida de pietat i devoció intensa. La fe en Déu donava alè per a tirar endavant, malgrat les dificultats, amb l'esperança que Déu sempre és ajut en els perills de la vida i al davant sempre hi ha un futur en mans de l'amor de Déu.

L'any 1589, un any abans del prodigi de la suor de sang del Sant Crist, hi hagué una pesta. En sis mesos van morir 112 persones a causa d'aquella epidèmia, de les 800 que

vivien a Igualada. Però una gràcia extraordinària es va fer present en aquella vila d'Igualada que manifestava la misericòrdia de Déu. Fou aquell benaurat 20 d'abril de 1590, en aquell any, Divendres Sant. A la petita església del Roser, una imatge, també petita, del Crist crucificat, que estava exposada a l'adoració del poble, aparegué amb suor de sang i aigua en diverses parts del cos.

La imatge representa Jesús en el moment d'expirar a la creu, amb l'expressió del rostre del Senyor mostrant serenitat, bellesa i majestat; el cap està inclinat al costat dret; els ulls, closos; la boca, entreoberta. El cos és tot llatzerat. La nafra oberta del costat, sagnant, com la de les mans i la del peu dret que reposava damunt l'esquerre. Però, oh prodigi!, a més de la pròpia bellesa, aquesta imatge, aquell Divendres Sant, es va transformar. Deixem que el testimoni de la noia Coloma ens ho narri: «Vaig anar sola a l'església del Roser. A la capella no hi havia ningú. Però, just en el moment d'entrar i agenollar-me, va comparèixer la viuda Massarda, i vam fer oració totes dues plegades, Jo vaig adorar, la primera, el Crucifix... Després ho féu ella. Al cap de poca estona d'haver-lo besat, continuant allí dient oracions, jo vaig dir a na Massarda, tot mirant la imatge: "Na Massarda, sembla que el Crist està tot suat." I ella em féu: "També m'ho sembla." Llavors totes dues ho miràrem una bona estona. Em semblà que tenia el front, el pit i el costat dret tots

suats; i dels llavis, talment com si li sortís saliva, com aigua clara. En canvi, la suor del front i de la cara m'aparegué totalment com si fos sang. A més, sobre l'ull dret, segons em sembla, tenia una gota molt petita, com un cap d'agulla; també una altra a la barba, i aquesta era més grossa, com un cap d'agulla grossa. La gota era molt clara i llua. També en el braç dret hi tenia altres dues gotes, una més grossa que l'altra. No puc dir si en tenia en l'altre braç, perquè no ho vaig mirar. On en tenia una era al cap del nas, i era petita. Totes aquestes gotes em van semblar sang veritable, ja que vermellejaven molt i eren molt clares. Vam pensar si algú hauria pogut prendre aigua beneïda de la pica de l'entrada per tal de mullar la imatge. Per això jo vaig anar a mirar si de fet a la pica hi trobaria aigua, i no n'hi havia ni gota.»

Aquest és el fet del prodigi de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada narrat en primera persona per la Coloma. Les comprovacions i investigacions amb més testimonis arribaren a la conclusió de la veritat del fet de la suor de sang del Sant Crist. I ens hem de preguntar la raó d'aquest fet.

El venerable Josep Torras i Bages, en la seva carta pastoral dedicada al Sant Crist i a la ciutat d'Igualada, anomena Jesucrist, el Redemptor, l'Espòs de Sang. Ho és, certament, perquè el preu de la redempció de la humanitat és la seva sang preciosa. Torras i Bages diu en aquesta carta: «Jesucrist

tragué la misèria de la humanitat fent-li un dot, aplicant-li els mèrits de la seva Sang preciosíssima, per motiu de lo qual li diem Espòs de Sang.» Aquí podem trobar una primera explicació del fet prodigiós. Amb aquest fet manifesta, una vegada més, com n'és, de real, el preu de la redempció de la humanitat. No solament com un fet del passat, sinó com a realitat sempre present. Ho hem dit moltes vegades, però ho hem de repetir per tal que ens sigui ben present. El sacrifici de Crist en la creu es renova cada dia, cada vegada que se celebra la missa. El sacerdoti de Crist a favor de la humanitat és realitat sempre present. Ell intercedeix sempre pel poble redimit amb la seva sang. La seva redempció és presentada davant el Pare com a única ofrena plaent.

La sang de Crist és sempre actual. La donació de Crist, única i irrepetible, es fa present i actual, per mitjà de l'Esperit Sant, en l'avui de la salvació, per la predicació, la celebració i la misericòrdia de l'Església. La sang de Crist unida a la dels màrtirs cristians que, en aquests moments de la història, als inicis del segle XXI, és vessada en molts països del món, on els cristians per la seva fe són perseguits, calumniats, rebutjats i molts, moltíssims, moren confessant Crist. La sang de Crist és sempre actual, present en els misteris de l'Església, en el mateix misteri del seu Cos, amb els màrtirs de totes les confessions cristianes. La sang de Crist és també la causa de tantes vides lliurades al servei de Déu i dels homes en l'anonimat

del dia a dia, en la caritat, en la fidelitat, en el perdó donat, una i mil vegades.

Una altra realitat a l'entorn del prodigi de la suor de sang del Sant Crist és la lliçó de la humilitat. La imatge no era pas de les més grosses ni de les més admirades. La Coloma i la vídua Massarda no eren tampoc de les importants i poderoses a la vila: l'una, serventa en una casa; l'altra, vídua en aquells moments de gran pobresa. Els camins de Déu passen sempre per la humilitat. L'orgull és un camí impossible per a poder arribar a Déu. El camí del trobament amb Déu és el de la pobresa i el cor net. *Feliços els humils, ells posseiran la terra. Feliços els nets de cor, ells veuran Déu* (Mt 5,5.8), ens ensenya Jesús.

Els temps de la suor de sang del Sant Crist eren molt pròxims als de santa Teresa de Jesús. Aquest any celebrem el cinquè aniversari del seu naixement, i aquesta basílica de Santa Maria és un temple jubilar, on es pot rebre el do de la indulgència plenària. Santa Teresa, que va morir en 1582, vuit anys abans del prodigi de la suor de sang, parlava dels seus temps com a «recios». I ho eren per moltes realitats, també dins l'Església. Eren temps de necessitat de reforma en l'Església, temps de divisions en l'Església, que encara perduren avui, temps de dificultats, com tostamps, per les falses espiritualitats, en les quals el diable i el pecat feien caure molta gent en els paranys. Però és bo que ens fixem en una realitat ben concreta. Corrents

de pensament protestants feien treure les imatges de Crist i dels sants dels temples i de les cases. Deia santa Teresa: «Estase ardiendo el mundo, quieren tornar a sentenciar a Cristo, como dicen, pues le levantan mil testimonios, quieren poner su Iglesia por los suelos» (*Camino*, 1, 3). Ella no va voler fer res més, davant aquests greus problemes, que la recerca de la voluntat de Déu en la fidelitat a l'evangeli i en l'obediència a l'Església. En la seva vida trobem el moment de la conversió, quan tenia trenta-nou anys, i fou davant una imatge de Crist, després de la flagel·lació, molt nafrat i ple de sang. I ella tenia ben clar que el camí de la vida cristiana té sempre una única font: la humanitat sacratíssima de nostre Senyor Jesucrist.

Amb el prodigi de la suor de sang, la provi-dència de Déu, no solament va fer posar la mirada en la imatge de Jesucrist crucificat a aquella generació de finals del segle XVI, mostrant la seva vida i la font de vida per al poble cristià senzill, sinó que han estat moltes les generacions que al llarg d'aquest quatre-cents vint-i-cinc anys han posat la mirada en Jesucrist, en la seva humanitat, plasmada en la imatge del Crucificat. La imatge del Crist crucificat és font de vida, perquè ens porta a la contemplació del misteri que ens ha donat vida. No ens avergonyim mai de la creu de Jesucrist! Portem-la en el cor i en el cos. Que sigui present en les nostres cases, en els nostres llocs de reunió, de treball. Hi ha cap altra realitat que travessant els segles hagi unit

més els homes que la creu del Crist? ¿Pot haver-hi més gran bellesa que la de Crist crucificat, donant la vida per amor? Quina font podríem trobar millor que la de Crist, per a portar-nos a la veritat i a l'amor, al perdó, a la pau, a la reconciliació?

I una darrera consideració. El prodigi de la imatge del Sant Crist manifestava clarament la misericòrdia de Déu a favor dels fills d'Igualada. La misericòrdia de Déu és un missatge de gran actualitat i de gran necessitat que l'Església ha de fer ressonar en el nostre món. Proclamar als homes i dones d'avui que hi ha un amor gratuït, que sempre espera, que sempre perdona; un amor que ens ha precedit en l'existència, que ens acompanya tota la vida i que guareix les nostres ferides, és —ho repeteixo— de gran actualitat i de gran necessitat. El sant pare Francesc en el missatge de Quaresma d'aquest any ens deia: «Benvolguts germans i germanes, com desitjo que els llocs on es manifesti l'Església, en particular les nostres parròquies i comunitats, arribin a ser illes de misericòrdia, enmig del mar de la indiferència!» Moltes obres de misericòrdia han sorgit al redós del Sant Crist; ara ens cal demanar al Senyor que pel seu Esperit ens doni a conèixer com donar resposta a les necessitats del nostre món, tant materials, com morals, com espirituals. Hi ha una necessitat imperiosa de fer ressonar l'evangeli de Jesús en aquesta terra. Necessitem una Església en sortida missionera per a experimentar l'alegria d'evangelitzar. L'amor

misericordiós no viu solament d'obres del passat, sinó que en el present ha de saber donar la resposta que el Senyor vol.

Acabo amb paraules del Dr. Torras i Bages, fent-les meves i, en elles, fent-vos arribar el meu missatge en el quatre-cents vint-i-cinquè aniversari de la suor de sang del Sant Crist d'Igualada. Dues paraules: fidelitat al Sant Crist i caritat dels uns pels altres: «Guardeu fidelitat al celestial Espòs de les vostres ànimes, conserveu la seva llei, la llei del seu amor en vostre cor, no cregueu cap altre evangeli que el seu. Que en vostra ciutat, estimats igualadins, regni sempre l'amor, que us ameu sempre els uns als altres; recordeu-vos que Jesucrist crucificat, la veneranda imatge del qual vosaltres justament teniu per vostre més preciós tresor, és el Rei de l'amor.»

> CINQ-CENTS ANYS DEL CIRI VOTIU D'IGUALADA

Monestir de Montserrat // 11-4-2015

Reverendíssim Pare Abat,
 Membres de la comunitat monàstica,
 Germans preveres i diaques,
 Sr. Alcalde de la ciutat d'Igualada,
 Pelegrins igualadins que acompanyeu el ciri votiu en la celebració dels cinc-cents anys del primer ciri votiu de la ciutat d'Igualada a la Mare de Déu de Montserrat,
 Pelegrins que heu pujat a Montserrat,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

En l'alegria de la Pasqua celebrem l'eucaristia en aquest monestir de Montserrat. Als peus de la Mare de Déu posem les nostres ofrenes i, amb elles, la nostra vida, la vida dels qui estimem, la vida de les persones dels nostres pobles i ciutats, la vida de tots els homes. Pujar a Montserrat vol dir trobar-se amb la Mare de Déu, a qui venerem sota el títol de Montserrat i és la patrona del nostre país, de les nostres diòcesis. A ella mirem i remirem com a Mare de Déu i mare nostra. Amb ella l'alegria de Pasqua omple encara més, si pot ser, el nostre cor.

La devoció cristiana ha entès i expressat de moltes maneres com Jesús ressuscitat es va aparèixer a Maria, la seva mare. La llum del ressuscitat és una esplendor que passa primer pel «sí» de Maria; de la mateixa manera que l'Encarnació no hauria pogut fer-se realitat sense el «sí» de Maria, sense l'assentiment d'una criatura. Això ens porta a la realitat mariana de l'Església i de la fe cristiana. La salvació és universal, però no és una abstracció, ni un projecte social o polític, per molt preciós que pogués ser. La salvació de Déu passa sempre, sempre, pel cor d'una persona i d'una relació. El que deia sant Agustí: «Déu que t'ha creat sense tu, no pot salvar-te sense tu.» La fe que porta a la salvació és sempre resposta personal a la paraula d'amor de Déu a la humanitat. La fe és el «sí», l'amén, a tota l'acció de Déu en la història de la salvació, un «sí» sense el qual la salvació no pot arribar al

cor d'una persona. Això honora Déu, ja que expressa com ell respecta la condició de la llibertat de l'home, que Déu mateix ens ha donat i que, en la mort i resurrecció del seu Fill, Jesucrist, ha rescatat del poder del pecat i de la mort, després del pecat original.

També a tots nosaltres, en aquest dissabte de l'octava de Pasqua, se'ns torna a oferir la possibilitat de renovar el nostre «sí», com el de Maria en l'anunciació, al peu de la creu i en la resurrecció, a l'amor de Déu que ens arriba a mans plenes en Jesucrist, el Fill unigènit de Déu, Fill també de Maria. I nosaltres, tot mirant Maria, tenim en ella el model clar de confiança en Déu i de disponibilitat per a complir la seva voluntat, model de resposta generosa als dons rebuts de Déu.

Els igualadins hem pujat avui en gran nombre per acompanyar l'ofrena del ciri votiu de la ciutat, perquè aquest any fa cinc-cents anys del primer ciri votiu que els consellers de la ciutat van oferir a la Mare de Déu de Montserrat, a fi que els ajudés en els moments de pesta i de calamitat en aquell any 1515. Amb agraïment, durant cinc-cents anys, s'ha fet aquesta ofrena any rere any. Fent-ho un any més, reconeixem la intercessió de la Mare de Déu que ens guarda amb la seva maternal intercessió i, junt amb l'agraïment, presentem també la nostra pregària demanant a la Mare de Déu que continuï intercedint per nosaltres. Fa cinc-cents anys una pesta podia fer molt

mal a les persones i a les famílies. En aquest moment continuem necessitant la intercessió de la Mare de Déu en totes les nostres contingències materials, morals i espirituals. Sabem que ella és Mare de Déu i mare nostra i per això li fem ofrena de pregària d'agraïment i d'intercessió.

En les lectures d'aquest dia hem escoltat com el Senyor ressuscitat va dir als seus apòstols: *Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'evangeli.* Aquest encàrrec missioner ho és per a tota l'Església, per a tots i cada un dels cristians, per a tots i cada un dels qui creiem en Jesús i som presents aquest matí celebrant aquesta eucaristia. El sant pare Francesc ens parla d'una urgència missionera més imperiosa que mai per a tota l'Església. I aquesta necessitat d'evangelitzar és més que evident entre nosaltres, en el nostre país, en els nostres pobles i ciutats, en les nostres famílies. El buit interior, l'aïllament, la tristesa, el pecat que porta a la mort fan estralls en el cor de les persones i de la mateixa societat. El tancament a Déu, de manera subtil, va tancant el cor de les persones en una negació, àdhuc del mateix jo, i porta a la cursa inacabable de tenir més, aparentar més, dominar més. Jesucrist no és un pensador més, un profeta més, una opció més. Sant Pere davant el sanedrí va confessar de Jesús amb valentia i claredat: *La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos*

(Ac 4,12). És el mateix que canta Mn. Cinto Verdaguer en el sonet al Sant Crist d'Igualada, convidant a mirar la imatge de Crist crucificat: «Fes de son cor que enamorat te crida / cor de ton cor i vida de ta vida, / que Jesucrist és l'ànima del món.»

Francesc, el nostre Sant Pare, ens diu: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1). La trobada amb Jesús és la font de l'alegria en el més pregon del cor de tota persona. Ningú no pot trobar-se amb Jesús si algú no li dona testimoniatge de qui és Jesús i del seu amor, amb la vida i amb la paraula explícita i clara. Per això mateix és clar i evident que depèn de tots i cada un de nosaltres que molts germans puguin trobar-se amb Jesucrist, depèn de tots i cada un de nosaltres que la fe cristiana continuï essent significativa i servidora en el nostre país. L'enviament missioner que hem escoltat en l'evangeli d'avui l'hem de fer tots ben nostre i preguntar-nos què hem de fer per a esdevenir més i més una Església en sortida missionera.

No n'hi ha prou amb fer el que sempre hem fet, amb el que anem fent. No n'hi ha prou amb afirmar que l'Església és santa i immaculada i, al mateix temps, formada per nosaltres pobres pecadors. Ens cal anar més enllà i demanar a l'Esperit

Sant que la Pasqua de Jesucrist, la seva mort i resurrecció, donin en nosaltres els fruits de santedat i de testimoniatge que la nostra societat, els nostres germans i germanes necessiten. Demanem la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat perquè l'Esperit Sant ens faci del do de la valentia, de la llibertat, de l'audàcia, del qual eren omplerts els apòstols, per a proclamar davant de tothom el nom de Jesús, el Salvador de la humanitat. Ells es van trobar amb Jesús i no podien deixar de dir el que havien viscut: *Nosaltres no podem deixar de dir el que hem vist i sentit*. Aquesta és la veritable missió, la veritable evangelització: «La missió és allò que l'amor no pot callar» (Francesc, Quaresma 2015).

Hem pujat a Montserrat portant a les nostres mans l'ofrena a la Mare de Déu, i hem de baixar de Montserrat i anar a les nostres cases amb el cor ple de la certesa de l'amor de Déu. La Pasqua ens diu ben clar: l'Amor ha vençut la mort. Que aquesta sigui la Bona Notícia que portem als nostres germans, perquè el regne de la mort no faci estralls entre nosaltres, sinó que la vida es manifesti en la bellesa de l'amor misericordiós rebut i ofert als nostres germans.

Santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, pregueu per nosaltres, perquè siguem sempre el poble que camina amb esperança, amb la certesa que l'amor de Déu no ens abandona mai. Amén.